

Святлана Раманава

...з гадамі
цела ўрастое ў зямлю,
а душа – у неба....

Веткаўская чайка

Было!

*Люблю тое, у што веру,
а веру ў тое, што люблю.*

Язэп Драздовіч.

А ці шчасьце было? Было!
Як дзіцятка ў райку расло!
Кветкі досьвіткам прачыналіся
і дню беламу адкрываліся...

А ці гора было? Было.
Калі чорным сънегам мяло,
калі ў полі йшла, захлыналася,
калі мы з табой не спаткаліся.

А ці радасьць была? Была.
Рушніком вясёлка цвіла.

Нехта песьціў мяне, бярог.
Уцякала зямля з-пад ног.

Ну а крылы былі? Былі.
Яны небам у снах плылі.
Фарбы высьнілі сто шляхоў,
трапяцкую, як рунь, – любоў.

І дзівосы-цуды здараліся...
Аднадумцы разам зъбіраліся.
Фарбы з сэруча мастак праліў,
да паэта слова прыйшлі.

Колькі сонца было, съятла!
Я шукала сябе, знайшла.
Так хацелася новых дарог...
За руку вадзіў мяне Бог.

Трыялет

Ахвярную Феліксу Янушкевічу

Ракаў, ранак, Радзіма, ральля –
сэруча радасна крылы ўздымае.
Чуеш, мова да першавытокай вяртае:
Ракаў, ранак, Радзіма, ральля.

Бачыш, мудры бог Сонца Ра
прывітанье табе дасылае:
Ракаў, ранак, Радзіма, ральля –
сэруча радасна крылы ўздымае.

Веткаўская чайка

Ахвярную Ларысе Раманавай

Сястра мая па духу і крыві,
прасьветлена – праосьветлкая у Ветцы.
Шляхамі неба па рудой зямлі
хадзіць табе нязмушана ўдаецца.

Свабоднай чайкай век табе лятаць
над Белай Русьсю – шчырым вольным сэрцам.
Сястра мая па духу і крыві –
прасьветлена – праосьветлкая у Ветцы.

* * *

З гадамі
цела ўрастае ў зямлю,
а душа – у неба.

Раніцай, залітай сонцам...

Чародка чаек на вадзе,
бялявых, съцішаных, нясьмелых, —
святло няспраўданых надзей
між дзён маўклівых і здрانьцевых.

Іду на працу. Красавік.
Траецкае прадмесьце Сьвіслач
купае ў сонечным святле
і бласлаўляе сонцам чыстым.

Шлях

Ахвярную Уладзіміру Пракапцову

Мастак і вежа. І жыцьцё.
І вечны сънег, бялюткі, першы.
І вечны пошук – адкрыцьцё
Радзімы духу – смагі сэрца.

Мастак і воля. І жыцьцё.
Мацнейшая за ўсё — ня зброя.
А веры крэпасьць – пачуцьцё
жывое, кволае такое.
Мастак і вечнасць. І жыцьцё.
Раскрый свае, як можаш, крылы.
О, Божа, ты пачаў палёт,
дык блаславі ж на плён і шчырасьць.

Пакут – даволі. Быць хачу
шчаслівым самым чалавекам.
О, споведзь-верш, цябе прашу,
о, фарбаў споведзь, — будзьце хлебам
для съветлай чуйнае души,
для духу моцнага людскога.
...Малітву шчырую вяршыць
свайму і роду, і народу.

Адна дарога.